

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

Marina Swyngedauw

tegen

Primo en Vanderhaeghe

Met een mail van 3 maart 2017 dient meester Els Leenknecht namens haar cliënte, mevrouw Marina Swyngedauw, een klacht in tegen Primo magazine en TV gids en journalist Stijn Vanderhaeghe. Aanleiding is een artikel van 25 januari 2017 onder de titel *Roland Liboton trekt hard van leer tegen Michel Wuyts. Ooit in één seizoen winnaar van 32 van zijn 33 veldritten*. Algemeen directeur Kristine Ooms van Uitgeverij Cascade antwoordt met een mail van 15 maart.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 11 december 2017. Marina Swyngedauw en meester Sarah Vanraes van het kantoor van Els Leenknecht woonden de hoorzitting bij. Voor Primo en Vanderhaeghe waren Kristine Ooms en meester A.F.G. Welten aanwezig.

DE FEITEN

Het artikel is een interview met gewezen veldrijder Roland Liboton, die spreekt over zijn wielercarrière en zijn privéleven. In het interview gaat het onder meer over de vraag wie de beste veldrijder aller tijden is. Liboton vindt dat hij dat is en niet zeventvoudig wereldkampioen Erik De Vlaeminck, over wie hij zegt dat die in 1970 en 1971 met twee wereldtitels is gaan lopen dankzij zijn 'zwaar verleden'.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAAGSTER is de weduwe van Erik De Vlaeminck. Zij zegt dat het artikel De Vlaeminck in een negatief daglicht stelt en noemt het krenkend en kwetsend, terwijl hij zich niet meer kan verdedigen.

Klaagster weet dat De Vlaeminck doping heeft gebruikt, maar het is de eerste keer dat iemand dat in verband brengt met zijn wereldtitels. Ook over de titels van '70 en '71 is er nooit sprake geweest van doping. Nochtans waren er ook toen dopingcontroles.

Klaagster weet niet of de uitspraken van Roland Liboton leugens zijn of niet, maar het is niet omdat haar man overleden is, dat men zomaar wat mag zeggen. De journalist neemt de uitspraken van Liboton over, maar heeft ze niet gecheckt, noch de familie van De Vlaeminck gecontacteerd. Vroeger overlegden correcte journalisten eerst met De Vlaeminck voor ze iets publiceerden.

Het kan niet dat men nieuwe zaken over De Vlaeminck naar buiten brengt nu hij overleden is. Hij kan zich niet meer verdedigen en heeft destijds zijn straf ten gevolge van het gebruik van amfetamines uitgezeten. Daarmee zijn die zaken afgehandeld.

Vroeger durfde Erik De Vlaeminck zich niet verdedigen, omdat hij bang was dat men alsmaar dieper zou graven als hij iets zou zeggen. Nu geldt hetzelfde voor klaagster. Als Primo haar gecontacteerd had voor een reactie, zou ze niet geantwoord hebben, ook uit vrees dat men verder zou graven. Daarom heeft ze na publicatie ook geen wederwoord gevraagd. Klaagster vraagt alleen eerbied voor haar man en zijn carrière.

PRIMO betwist dat het artikel lasterlijk is voor wijlen Erik De Vlaeminck en zegt dat het altijd op een positieve manier probeert te schrijven. Het was niet de bedoeling om iemand te kwetsen.

De journalist heeft de uitlatingen van Roland Liboton met de termen ‘zwaar verleden’ correct en bedachtzaam geformuleerd en spreekt er zich verder niet over uit. Wat Liboton als geïnterviewde zegt over de twee wereldtitels, is voor zijn rekening.

Het is ook niet de eerste keer dat de media schrijven of spreken over dopinggebruik door De Vlaeminck. Dat gebeurde bijvoorbeeld ook naar aanleiding van zijn overlijden in 2015. Toen heeft klaagster niet geklaagd en Primo vraagt zich af of er sprake is van selectieve verontwaardiging, te meer omdat ze zelf toegeeft dat haar man doping heeft gebruikt.

Primo wijst er ten slotte op dat een journalist geen toestemming aan de betrokkene of zijn nabestaanden moet vragen om iets te publiceren. Dat zou raken aan de persvrijheid. Gezien de bedachtzame formulering was het ook niet nodig om vóór publicatie een reactie te vragen. En na publicatie heeft klaagster zelf geen wederwoord gevraagd.

BESLISSING

De uitspraken van Roland Liboton over de twee wereldtitels bevatten verdachtmakingen die de eer en goede naam van wijlen Erik De Vlaeminck kunnen aantasten. Wanneer een derde partij iemand in die mate beschuldigt, moet de journalist inschatten of het niet gaat om gratuite beweringen. In dit geval passen de uitspraken in de steeds weerkerende discussie wie de grootste veldrijder aller tijden is. Rekening houdend met dat kader en met het feit dat De Vlaeminck al vaker in verband is gebracht met doping, wat klaagster overigens niet ontkent, is de Raad van oordeel dat het journalistiek geoorloofd was om de uitspraken als zodanig te publiceren.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 11 januari 2018